

Αντάμωμα

Ορφέα ξύπνα, σε καλεί
Θράκη ξανθή και Πέλλα,
στο θερινό τ' αντάμωμα
των Παν-ελλήνων έλα!

Πάρε τη λύρα, τη χρυσή,
της Μούσας μελωδία
να παίξεις με την τέχνη σου,
σαν θεία συνοδεία.

Μάγεψες και τον Κέρβερο,
τις πύλες που φυλάει
του Άδη, του κατάρτου,
κανείς δεν τις περνάει!

Μα τη δική σου την καρδιά
φόβος δεν την αγγίζει,
έρωτας κάνει κατοχή,
καλά την θωρακίζει.

Την Ευρυδικη, την καλή,
Άδης κατακρατούσε,
και την ψυχή του εραστή
ο πόνος τυραννούσε!

Όμοια και την Ελλάδα μας,
των δανειστών τα χέρια
κρατάν και κομματιάζουνε,
σα δικοπα μαχαίρια.

Παίξε, λοιπόν, τη λύρα σου
Ελλάδα να ξυπνήσεις,
από τον λήθαργο να βγει
και να καλοκαρδίσεις!

Τον πειρασμό ν' αντισταθείς,
πίσω να μην κοιτάξεις,
σαν Ευρυδικη δύσμοιρη,
Πατρίδα μην τρομάξεις!

Δράξε το χέρι δυνατά,
κράτα, μην την αφήσεις,
ήλιου προτού το φως να δει,
και την γλυκοφιλήσεις.

Παγίδα τη θανατερή,
της στήσαν Ευρωπαίοι,
και ζαλισμένη σέρνεται,
χωλαίνει, παραπαίει.

Ψάλε της ύμνο λυρικό,
πες της γλυκό τραγούδι,
Ελληνικό φιλότιμο
ν' ανθίσει σα λουλούδι!

Παίξε και τον πυρρίχιο,
πολεμικό μας άσμα,
να πάρει θάρρος, μήπως βγει
από το μέγα χάσμα.

Νέος ένας Αλέξανδρος
χρειάζεται και τώρα,
άστρο να λάμπει λαμπερό
και να φωτίσει χώρα!

Ελλάς, πρώτα στους Έλληνες
ανήκει και ταιριάζει,
στη γλώσσα την Ελληνική
να κλαίει και να στενάζει.

Να τραγουδάει, να χαίρεται,
χορό της να χορεύει,
όταν Ορφέας λύρα του
αρχίσει να θωπεύει!

Κι όσοι κλητοί, σαν εκλεκτοί,
μες το χορό να μπούνε,
και με χαρούμενη καρδιά
να σιγοτραγουδούνε.

Φιλέλληνες θενά κληθούν,
όνομα τιμημένο,
θνητοί πολλοί το πόθησαν,
σε λίγους χαρισμένο!

Χ. Κ. Ε.